

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΗΗΣ ΒΡΕΧΟΥΜΕΝΟΣ

Αγαπητοί μου,
ΒΡΕΧΕΙ, βρέχει!
Έκει πού βλέπομεν καθαρόν τόν ανοιξιάτικον ουρανόν και νομίζομεν ότι τά σύννεφα μᾶς ἀπεχαιρέτισαν διά πάντα — διά πολὺν καιρόν δηλαδή, — να και ἐπιστρέφουν! Και ἡ βροχὴ νὰ ξαναρχίσει! Και ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ ψυχραίνεται τόσον πολὺ, ὥστε νὰ βλέπωμεν εἰς τοὺς δρόμους, Μαΐου μήνα, ἀνθρώπους μ' ἐπανωφόρια!

«Στὸν καταραμένον τόπον» λέγει ἡ παροιμία, «τὸ μήνα Μᾶη βρέχει». Διότι, φαίνεται, αἱ βροχαὶ τοῦ Μαΐου δὲν εἶνε πολὺ ὠφέλιμοι εἰς τὴν γεωργίαν. Ἄλλ' ἂν εἶνε ἀληθινὴ ἡ παροιμία, τότε «καταραμένος τόπος» πρέπει νὰ εἶνε ὅλη ἡ Εὐρώπη. Διότι παντοῦ βρέχει. Εἰς μερικὰ μέρη μάλιστα χιονίζει ἀκόμη. Ὁ χειμὼν αὐτὸς δὲν ἐννοεῖται, βλέπετε, νὰ φύγῃ. Ἡπιος, ἀλλ' ἐπίμονος. Ἡ τοῦ ἀρέσει ἡ ἀνοιξίς και ἐννοεῖ νὰ μείνῃ μαζί της ὅσον εἰμπορεῖ περισσότερο. Τὴν καιρικὴν αὐτὴν ἀνωμαλίαν πολλοὶ ἀποδίδουν εἰς τὸν κομήτην. Ὅχι ὁμως ἀστρονόμοι. Οἱ ἀστρονόμοι ἀπεναντίας βεβαίως, ὅτι ὁ κομήτης δὲν ἔχει καμμίαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν μετεωρολογίαν τῆς γῆς και ὅτι ἡ τελευταία εἰς βολὴ τοῦ χειμῶνος ὀφείλεται εἰς τὴν τῆξιν τῶν πολικῶν πάγων. Ἄλλ' οἱ ἀνθρώποι συνειθίζον νὰ ποδίδουν εἰς τοὺς κομήτας ὅλα τὰ κακά. Ἀπὸ τὰς βροχὰς τοῦ Μαΐου ἕως τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου. Ἰσχυρίζονται δὲ ὅτι πάντοτε ὁσάντις ἐφάνη κομήτης, πολλὰ ἀλλόκοτα πράγματα και πολλὰ δυστυχήματα συνέβησαν εἰς τὴν γῆν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἕνας γερμανὸς ἐπιστήμων εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ καταστρώσῃ πίνακα ἱστορικόν, εἰς τὸν ὁποῖον βλέπομεν ὅτι τὰ ἔτη τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χάλλεϋ ὑπῆρξαν ἐκτάκτως δυστυχή διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπιστρέφοντες πρὸς τὰ ὀπίσω και σταματῶντες εἰς καθὲ 75ον ἔτος, συναντῶμεν πολέμους, ἐπιδημίας, σεισμούς, θανάτους βασιλέων, ἐκθρονίσεις, ἐπαναστάσεις, βαρεῖς χειμῶνας κτλ. κτλ. Ἄλλὰ τί σημαίνει; Αὐτὰ ὅλα εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀπλάι συμπτώσεις. Ἄλλως τε ποτε ἔλειψαν τὰ ἐκτακτα γεγονότα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος;

Ποῖον ἔτος ἐπέρασεν ἡσυχοῖν και εὐτυχῆς δι' ὅλον τὸν κόσμον; Και ὅσον ὀπισθοδρομοῦμεν πρὸς τὸν μεσαῖωνα και τοὺς ἀρχαίους χρόνους, τόσον τὰ κακά εἶνε μεγαλύτερα και πολυπληθέστερα... δι' ὅλα τὰ ἔτη.

Εἰμποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ δυστυχῆς κομήτης δὲν εἶνε καθόλου ὑπεύθυνος διὰ τὸν βρεχούμενον αὐτὸν Μᾶην. Ἐπειτα, ἐνῶ καθ' ἡμέραν σχεδὸν βρέχει, ὁ κομήτης ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν γῆν μὲ τὴν ἀφανταστον ταχύτητα τῶν 140 ἑκατομμυρίων χιλιόμετρων τὴν ὥραν. Τὰ σύννεφα δὲν μᾶς ἄφισαν νὰ τὸν ἰδοῦμεν πολὺ τὰς πρώτας ἐσπέρας μετὰ τὴν 6 Μαΐου, ὅταν θὰ ἐφαίνετο ἀκόμη μεγάλος και λαμπρὸς. Ἄλλὰ σήμερον ἐμίκρυνε τόσον πολὺ, ὥστε μόλις διακρίνεται μετὰ τῶν ἀστειρισμῶν, ἀπὸ τὴν ὠχρὰν ἠλεκτρικὴν προβολὴν τῆς οὐρᾶς του. Φεύγει εἰς τὸ ἀχάνες... Ὀλίγον ἀκόμη, και δὲν θὰ τὸν βλέπωμεν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ... Ὀλίγον ἀκόμη, και θὰ ἔχωμεν λησιμονήσῃ ἐντελῶς τὸν ἐκτακτον αὐτὸν ἐπισκέπτην και τὸν ἀνόητον φόβον ποῦ μᾶς ἐπροξένησε...

Σὰς ἀσπάσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ἌΝΟΙΞΙΣ

Ὅλα τὰ δένδρα ε' ἀφυλλα ἀνοθοῖν και βγάζουν φύλλα, μυρίζουν τὰ τριαντάφυλλα και δένουνε τὰ μήλα.

Στοὺς κάμπους χίλια χρώματα — Κάθε καρπὸς και χρᾶμα — γεμίζ' ἡ πλάσι ἀρώματα, τῆς γῆς ἀνθεὶ τὸ χῶμα.

Και στὰ δενδρά ε' ἀμύριασά πόσα λουλουδία ἀνοθοῦνε, και στὰ κλαδιὰ ε' ἀγύριστὰ ε' ἀηδόνια κελαδοῦνε.

Και χῶμα τι δὲν ἔχουνε οἱ φορτωμένοι κῆποι, κρᾶ νεράκια τρέχουνε τίποτε δὲν τοὺς λείπει.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Πεταλοῦδα ἀσπροντύμενη μὲ πολὺχρωμα νερά στὰ μικρά της τὰ περά, ἀπ' ἀνθὸ σ' ἀνθὸ πηγαίνει. Πεταλοῦδα ἀσπροντύμενη μιά χαρά.

Παιχνιδιάρικα παιδάκια, ἀσυλλόγηστα μικρὰ πρῶτη, δευτέρη φορὰ τὴν ληθοῖν στὰ λουλουδάκια. Παιχνιδιάρικα παιδάκια μὲ χαρά.

A. K. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

(ΜΥΘΩΠΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, ὑπότροφος τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Λύκειον, μεταβαίνει μίαν ἡμέραν μ' ἕνα ὑπρέτην τοῦ Λύκειου εἰς τὴν ταβέρναν τῶν Βοημῶν, διὰ νὰ μάθῃ τίποτε περὶ τῆς μικρᾶς του φίλης Ζινέτας. Ἄλλ' ὁ Παγκράτης, ὁ διευθυντὴς τοῦ καταιστήματος, τοὺς κἀμνει πῶδὸν κατὰ τὴν ὑποδοχὴν.

— Ἀπαγορεύεται! παρακαλῶ...

— Διατί; εἶπεν ὁ ὑπρέτης τοῦ Λύκειου. Εἶνε δικαίωμα καθὲ ὑπρέτου τῆς Α.Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος νὰ μπαίνειν σὲ ὅποιαν ταβέρναν θέλῃ.

— Ἄ ἔτσι; ὑπέλαβεν ὁ Παγκράτης μὲ σαρκασμὸν. Τότε νὰ μοῦ κἀμετε τὴ χάρι νὰ ξεκουμπιστῆτε τὸ γρηγορώτερον.

Και θυμωμένος, μὲ κεραυνώδη φωνήν, προσέειπε:

— Ἐξω γρηγορά!

Ὁ ὑπρέτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο και τόσον ἀνδρείος, ἤρχισε νὰ ψελλίζει: — Μά, μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν εἶμαι κακὸς ἀνθρώπος ἐγώ. Εἶμαι ὑπρέτης εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Λύκειον και συνοδεύω αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ...

Ὁ γίγας δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ ποτελειώσῃ. Ἐν τῷ μῶσῳ τῶν γελῶτων και τῶν χειροκροτημάτων τῶν βοημῶν, ἤρπασε τὸν δυστυχῆ συνοδὸν τοῦ Τιάρκου ἀπὸ τὴν μέσην και, χωρὶς κανένα κόπον, τὸν ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν θύραν ἔξω εἰς τὸν δρόμον· ἔπειτα, δράξας τὸν Τιάρκον ἀπὸ τὸν βραχιόνον, τὸν ἠνάγκασε νὰ περιστραφῇ πέντε — ἔξ' ὀφρᾶς περὶ ἑαυτὸν και, ἐλαφρά, χωρὶς νὰ τὸν πονέσῃ, τὸν ἔστειλε νὰ εὔρῃ τὸν σύντροφόν του.

Μετὰ τοῦτο, ἐπροχώρησεν ὡς τὴν θύραν και ἐστάθη ἐκεῖ, κυττάζων τὸν ὑπρέτην μ' ἕνα ὄφρος ὡς νὰ τῷ ἔλεγε:

— Σαν σὰρέσει, μπάρμπι — Λάμπρο, ξαναπέρασε ἀπ' τὴν Ἄντρο!..

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ δυστυχῆς ὑπρέτης δὲν εἶχε καμμίαν ὀρεξίν νὰ ξαναπεράσῃ... Καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ ἀφιλόξενον κατάστημα, τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Τιάρκον:

— Ἰραῖα! σὰς συγχάριω γιὰ τὰς ταβέρνας ποῦ γνωρίζετε! τῷ εἶπε.

— Δὲν πταίω ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρ-

κος κατησχυμένος· ἐνόμιζα πῶς θὰ εὔρω ἐκεῖ — πέρα φίλους.

— Να τοὺς χαιρέσθε τοὺς φίλους σας! ὑπέλαβεν ὁ ὑπρέτης· ἀγαλλιά, δὲν πταίει ἄλλος ἀπὸ ἐμὲ, ποῦ σὰς ἀκουσα και πῆγα σὲ τέτοια μέση!

Ὁ Τιάρκος δὲν ἀπεκρίθη πλέον, ἀλλ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Λύκειον μὲ ἀπογοήτευσι ἀκόμη μεγαλύτεραν. Τὴν νύκτα, ὀλομόναχος εἰς τὸν μεγάλου κειτᾶνα μὲ τὰ ἀδεῖα κρεβάτια, ἔκλαυσε πολὺ. Ἐτελειώσε! και ἡ τελευταία του ἐλπίς τὸν ἐγκατέλειπε! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπανεβλάπε τὴν Ζινέταν. Ὁ Βασιλεὺς Βοδδὸγ τὸν εἶχεν ἀπατήσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο ΠΑΦ-ΠΟΥΦ

Ἐνας φίλος.

Μῆνες και μῆνες εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τῆς ἀτυχῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, ἀλλὰ καμμία μεταβολὴ εἰς τὴν Ὀλιβεράν και μονότονον ζωὴν τοῦ μαθητοῦ.

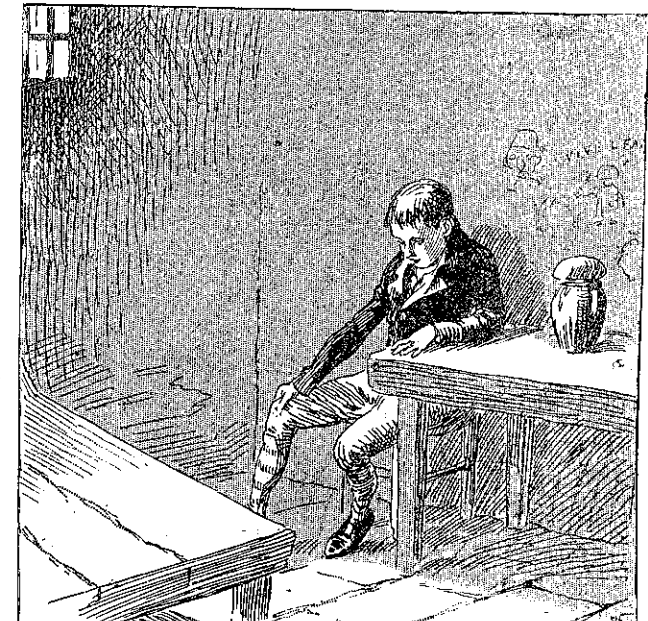
Ὁ Τιάρκος, ἂν και χωρὶς ἐλπίδα πλέον, εἰργάζετο εὐσυνηδέτως και κατῴρθως νὰ καταλάβῃ καλὴν θέσιν μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς δευτέρας, ὅπου τὸν εἶχον προτιθήσῃ. Οἱ καθηγηταὶ του εἶχον συνειθισθῇ πλέον τὴν μελαγχολικὴν και σιωπηλὴν του διάθεσιν και τὸν ἄριστον ἡσυχον εἰς τὴν μόνωσίν του. Ἐπίσης και οἱ συμμαθηταὶ του. Ὅλοι ὁμως ἦσαν

Ἄπαγορεύεται!... (Σελ. 207 στ. α')

ὁμοθυμαδὸν ἐπείνεσαν τὸν Τιάρκον, ὅτι ὁ νέος ὑπότροφος τοῦ Αὐτοκράτορος, περὶ τῶν ἄλλων τοῦ ὁποῖου τόσα ἐλέγοντο, δὲν ἦτο πράγματι παρὰ ἕνα παιδί συνεσταλαμένον και ὀλίγον ἐξυπνον, ὄχι βέβαια προωρισμένον και δια μέλλον λαμπρόν.

Ἐν τούτοις οἱ πόλεμοι τοῦ Ναπολέοντος ἐξηκολούθουν ἀδιάκοποι. Εἰς τὴν Πρωσσίαν, εἰς τὴν Πολωνίαν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Ἰσπανίαν, παντοῦ. Ὁ Λουδοβίκος Κορμαῖς ἐλειπεν ἀπὸ τὸ Παρίσι διαρκῶς. Ἐπίσης και ὁ Αὐτοκράτωρ. Μόνος ὁ Τιάρκος, λησιμονή-

Ἐπὶ τῶν ἀφινεν ἡσυχον εἰς τὴν μόνωσίν του. (Σελ. 207 στ. β')

ὄσοι εἶνε κανονικοὶ· εἰς τὸ δεύτερον ὄσοι εἶνε βαρύτεροι, και εἰς τὸ τρίτον ὄσοι εἶνε ἐλαφρότεροι τοῦ πρώτου.

Οἱ ἐλαφρότεροι θὰ ξαναχυθοῦν· οἱ βαρύτεροι θὰ λιμαρισθοῦν, ἕως νὰ ποικηθῶσιν τὸ πρῶτον βάρος· και ἀφοῦ γίνωνν και αὐτοὶ κανονικοὶ ὡς οἱ ἄλλοι, θὰ κτυπηθοῦν και θὰ λάβουν πλέον τὸν ὀριστικὸν τύπον τοῦ νομίσματος. Πρὸς τοῦτο εἰσέρχονται ὅλοι εἰς ἕν ἄλλο αὐτόματον μηχανήμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέρχονται πλέον ὡς τέλεια νομίσματα ἢ ὡς ἔργα τέχνης. Διότι εἰς τὸ Νομισματοκοπεῖον τῶν Παρισίων δὲν κατασκευάζονται μόνον κοινὰ τάλληρα και εἰκοσάφραγκα, ἀλλὰ και μετάλλια ἀναμνηστικά, πολλὰ τῶν ὁποίων εἶνε ἀριστουργήματα χαρακτηριστῆς.

Ἐν τῷ μῶσῳ τοῦ ρόγγου τῶν ποικίλων μηχανημάτων, ἀντηχεῖ ὁ αἰώνιος κροταλισμὸς τῆς βροχῆς ἐκείνης τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ νικελ, τῶν τελείων νομισμάτων τὰ ὁποῖα πίπτουν ἀπὸ τὸ τελευταῖον μηχανήμα. Και ἐδῶ ἀληθῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ θαυμάσῃ τὰς προόδους τῆς βιομηχανίας, ἢ ὁποῖα ἐποπλαπλασίασε τὰς δυνάμεις τῆς ὀλιγοστεύσασα τὸν κόπον τοῦ ἀνθρώπου. Μία μηχανὴ τῶντον, ἢ ὁποῖα διὰ νὰ λειτουργήσῃ σήμερον δὲν ἀπαιτεῖ παρὰ ἕνα μόνον ἐργάτην, πιέζοντα καθὲ τὸσον ἕν κομβίον, ἀπησχᾶλει ἄλλοτε ὀλόκληρον ἐπιτελεῖον. Εἰς τὸ Νομισματοκοπεῖον ἐπιτελεῖται ἀκόμη ἕν μηχανήμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', εἰς τὸ ὁποῖον ἐξευγνύοντο ὀκτὼ εὐρωσσοὶ ἀνδρες ἢ δύο καλοὶ ἴπποι. Σήμερον ἡ κινήτριος δυνάμις εἶνε ὁ ἀτμὸς και ὁ ἠλεκτροσμός. Ἰδέτε εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα τὸ σημερινὸν μηχανήμα. Εἰς ἐργάτης μόνον τὸ ἐπιβλέπει.

Διὰ νὰ κρίνετε τώρα περὶ τῆς κολοσσιαίας ἐργασίας ἢ ὁποῖα ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Νομισματοκοπεῖον, ἰδοῦ μερικοὶ κολοσσιαῖοι ἀριθμοὶ: Τὸ ἔτος 1892 ἐξετελέσθησαν παραγγελία 137 ἑκατομμυρίων διαφόρων νομισμάτων, ἀξίας 97 ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὸ δὲ 1897, 111 περὶπου ἑκατομμύρια νομισμάτων ἀντεπροσώπευσαν ποσὸν 344 ἑκατομμυρίων φράγκων!

Πόσα νομίσματα! Ἄλλὰ και πόσα ἀπὸ αὐτὰ ἐχρησιμοποίηθησαν διὰ βιβλία και παιγνίδια τῶν καλῶν παιδιῶν, και διὰ ψυμὶ τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων!...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ἌΛΗΘΕΙΑ

Ἡ συνειδήσις ὀμιλεῖ τὸ συμφέρον κραυγάζει.

— Παφ-Πούφ, πάρ' ένα πακέτο καπνό, και πές μας τη μάχη του Βάγκραμ!
 Ο άπομαχος έμειδία, έβλεπε το άκαλλέριγρον δάσος της κεφαλής του, και περιχαρής διότι έβλεπε το νεαρόν εκείνο άκροατήριον κρεμασμένον από τα χείλη του, ήρχιζε χωρίς να τον παρακαλέσουν περισσότερο :

— Ά, φίλοι μου, ήτον έκτακτο πράγμα!... Τέσσερες Ιουλίου 1809. Τη νύχτα ήρχισε το πρώτο κανονίδι : Μπάμ! μπούμ!...

Και έξηκολούθει, παριστάνων με το στόμα, άστειότατα, όλους τους κρότους της μάχης, προς μεγάλην χαράν των άκροατών του, οι όποιοι έγελούσαν κάθε τόσο, άλλ' όχι και χωρίς να συγκινώνται, χωρίς να ένθουσιάζωνται με την διήγησιν των ένδόξων εκείνων περιπετειών. Διά τούτου και οι καθηγητάι δεν έμπόδιζαν τον Παφ-Πούφ να διηγείται.

Και ο Τιάρκος, έννοείται, ήτο μεταξύ των μαθητών εκείνων, τους όποιους αι διηγήσεις του άπομάχου ένθουσιάζον. Άκούων αυτόν, ένεθμευετο ακόμη ζώηρότερα την προτέραν περιπετειώδη ζωήν του και ώμοιάζε με δυστυχή φυλακισμένον, εις την σκοτεινήν είρκτην του όποιου ανοίγεται έξαφνα έν μεγάλον παράθυρον προς το φός και τον άέρα της έξοχής. Ο Παφ-Πούφ εξ άλλου ήσθάνθη άμέσως συμπάθειαν προς τον μαθητήν εκείνον, ο όποιος δεν ώμοιάζε με τους άλλους και ο όποιος είχε κάμη άνδραγαθήματα εις τον πόλεμον.

— Έ, παιδί μου, τώ έλεγεν όταν έκαμε κανέναν ζήτην ύπηρεσία του Αυτοκράτορος, όταν έγνωρίσε στο στρατόπεδο τον Δώνν και τον Μυρό, δεν πάει να είναι κλεισμένος ζένα σχολειό, με παιδιά που δεν άφισαν ακόμη τα φουστάνια των μαμμάδων των. Βέβαια!

— Μ' αυτό λέω κ' έγώ! άπαντούσεν ο μικρός βοημός με λύσαν.

Οι δύο φίλοι, επειδή δεν ήμπορούσαν να συνομιλούν άλευθέρως την ήμέραν, έδιδαν συνέντευξιν την νύκτα εις τον διάδρομον του κοιτώνος. Ο Τιάρκος έπερίμενεν εις το κρεβάτι του έως να κοιμηθούν όλοι οι συμμαθητάι του, έπειτα, ένθ' το παλαιόν ώρολόγιον έκτυπούσε την ένδεκάτην, άσχήνοντο, και γυμνόπους, με το νυκτικόν, έξήρχετο όθροθύς. Έκει, εις το κεφαλόσκαλον, ο Παφ-Πούφ, άφου έτελείονε την έσπερινήν του περιπόλιαν, τον έπείριμανε με το κλεπτοφάρον του. Και τα έλεγον με όλην των την ήσυχίαν.

Ειδήσεις περί της Ζινέττας.

Ένα βράδυ, ή καλλίτερα ένα πρωί,

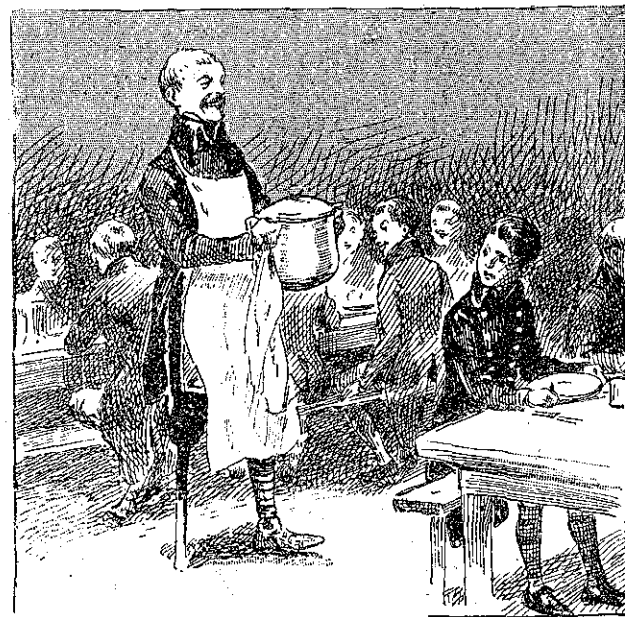
διότι ή συνομιλία παρετείετο πολλάκις ως τα ξημερώματα, ο Παφ-Πούφ διηγείτο εις τον Τιάρκον πώς διήρχοντο τον καιρόν των ό στρατιώται εις το στρατόπεδον πρό των τειχών του Δάντσιγ, περιμένοντες την έφοδον.

— Δεν έστενοχωρούμεθα καθόλου, έλεγεν' έπίναμε, παίξαμε χαρτιά και τραγουδούσαμε πολεμικά τραγούδια.

Τότε ένθυμήθη έν από τα τραγούδια αυτά του στρατοπέδου και ήρχισε να το τερστιζή χαμηλοφώνως. Άλλ' όλίγον κατ' όλίγον τον παρέφερον ο ένθουσιαισμός και ή φωνή του ύψουτο έπικινδύνως, επαναλαμβανόμενη από τας ήγχοϋς των μεγάλων κενών διαδρόμων.

— Σιγώτερα! τώ έλεγεν ο Τιάρκος: θά ξυπνήσουν!

Άλλά που νάκούση ο Παφ-Πούφ! Δεν έπαυσεν, είμη άφου έτελείωσε και

«Παφ-Πούφ! δός μου φωνή!» (Σελ. 207 στ. γ'.)

την έπωδόν, — μίαν έπωδόν, την όποιαν, λέγεται, και ο Ναπολέων ο ίδιος, οσάκις ήτο ευδιάθετος, έτραγουδούσε με πολλας παραφωνίας...

— Έκείνη ήταν ζωή! Έμινδύνευε να χάσης το πετό σου εις τους φόνους της ήμέρας! αλλά καλοπερνούσες και διασκεδάζες. Φθάνει να είχες ετήν τσέπη σου δύο δεκάρες, για να φάς ένα ψωμάκι και να πιής ένα ποτήρι σ' α π ετήν καντίνα της κυρας - Σαμπώ.

Εις το όνομα Σαμπώ ο Τιάρκος άνεπήδησεν.

— Πώς είπατε;

— Είπα, επανέλαθεν ο Παφ-Πούφ, πώς ή κυρά - Σαμπώ ήταν ή πιό συμπαθητική απ' όλες τες καντινιέρες του συντάγματος. Ήταν γυναίκα ενός πεταλωτού, που σκοτώθηκε ετήν Ίένα. Για να την ικανοποιήσουν που έχασε τον άν-

δρα της ετήν ύπηρεσία του στρατεύματος, ετήν έκαμαν καντινιέρα. Τι καλή που ήταν! Είχε κ' ένα κοριτσάκι που τη βοηθούσε, μια χαρά. Ζινέττα τώλεγαν...

Κυρά - Σαμπώ! Ζινέττα!..

Ο Τιάρκος ώχρίασεν από την συγκίνησιν του και ήρχισε να ερωτά :

— Άλήθεια αυτή ή καντινιέρα είχε ένα κοριτσάκι που τώλεγαν Ζινέττα;

— Μα ναι, σου είπα' ένα ωραιότατο κοριτσάκι με όλόχρυσά μαλλιά. Δεν ήταν όμως παιδί της. Ολο στο σύνταγμα ήξευραν την ιστορία της.

— Πές μου τη γρήγορα!..

— Αυτό το κοριτσάκι, έξηκολούθησεν ο άπομαχος, το είχεν άγιστή στα χέρια του πεταλωτή Σαμπώ ένας γέρος ατάιγανος, που θα έγύριζε σε λίγο καιρό να το πάρη. Ο Άτσιγγανος όμως χάθηκε και κανείς δεν τον ξαναείδε. Επειδή ήταν πολύ γέρος, υποθέτουν πως θα πέθανε. Έτσι το κοριτσάκι του το έκράτησεν ή κυρά - Σαμπώ, και όταν έγινε καντινιέρα, το πήρε μαζί της.

Ο Τιάρκος δεν άνέπνεε πλέον.

— Όστε ή Ζινέττα ακολουθεί το σύνταγμα; ήρώτησε.

— Παντού, απεκριθή ο Παφ-Πούφ. Να την έβλεπες τί χαριτωμένη που εινε με το καπέλάκι της, που το φορεί στραβά, και με το φουστάνια της ύπηρεσίας! Όλο το στρατεύμα την ξερει τη μικρή βιβαντιέρα με τα χρυσά μαλλιά.

Ένθ' ο άπομαχος τώ έδιδεν αυτές τας πληροφορίας, ο Τιάρκος έσυλλογίζετο: Γι' αυτό λοιπόν δεν είχεν άκουσθή πλέον ή Ζινέττα! ο βασιλεύς Βοδδγ είχε γίνη άφαντος' ίσως είχεν αποθάνη, και ή μικρά του φίλη είχε γίνη ποτοκόλις του στρατού, ένθ' αυτός ήτο φυλακισμένος εις τους τέσσαρας τοίχους ενός Λυκειού... Δεν άντεχε πλέον! Άφου ο βασιλεύς των βοημών δεν έκράτησε τας υποσχέσεις του, δεν θα έμενεν ούτε μίαν ήμέραν περισσότερο εις την φυλακήν εκείνην!

Ο Παφ-Πούφ παρετήρησε την ώχρότητα και την συγκίνησιν του φίλου του.

— Τώρα, κύριε Τιάρχο, τώ είπε, πρέπει να πάτε να πλαγιαίσετε. Εινε άργα και φαινεσθε σα να κρουώνετ...

— Πηγαίνω, απεκριθή ο μικρός βοημός' αλλά πές μου πρώτα, που να βρισκεται αυτή τη στιγμή ή βιβαντιέρα Ζινέττα;

— Θα έμεινε χωρίς άλλο στο Τίλοιττ με τους εϋζώνους του Θου, που εινε όλοι παιδιά του Παρισιού. Λένε πως ο στρατός αυτός θα φύγη για τη Ρωσία.

— Πολύ καλά! είπεν ο Τιάρκος με τόνον άποφασιστικόν' σε λίγο ο στρατός

αυτός θα έχη ακόμη ένα στρατιώτην!
Σοβαρά άπόφασις.

Ο Τιάρκος επέστρεψεν εις την κλίνην του αλλά δεν έκοιμήθη. Έως το πρωί έσκέπτετο άγρυπνος κ' έμελετοϋσεν έν μέγα σχέδιον, το όποιον θα έθετεν εις ένέργειαν αύθημερόν.

Μετα την πρωινήν μελέτην, παρεκάλεσε τον έπιμελητήν να τον οδηγήση εις το γραφείον του κ. Διευθυντού, λέγων ότι είχε να κάμη μίαν σπουδαίαν άνα-

κοίνωσιν. Ο έπιμελητής συγκατετέθη. Όταν ειςήλθεν εις το ευρύχωρον κ' επιβλητικόν διευθυντήριον, όπου ο διευθυντής τον άνέμενε καθήμενος πρό του γραφείου του, ο Τιάρκος έφαινετο ήρεμος άλλ' άποφασισμένος.

— Τι έπιθυμείς, παιδί μου, για να έρχεται εδώ τόσο πρωί, ήρώτησεν ο διευθυντής άτενίζων έταστικώς τον Τιάρκον' βέβαια κάτι σοβαρόν θα σου συμβαίνει. Μήπως έχεις κανέν παράπονον;...

— Κύριε διευθυντά, άπήτησεν ο Τιάρ-

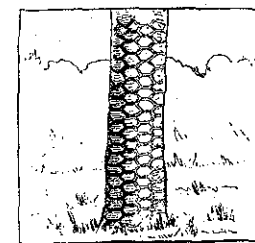
κος με ύποπτόμευσαν φωνήν' έχω τρία χρόνια κλεισμένος εις το Λύκειον, χωρίς να λάβω καμμίαν είδησιν από τους προστάτας μου' φαίνεται ότι δεν άντιφέρονται πλέον δι' έμέ... Τώρα είμαι αρκετά μεγάλος και δυνατός... Άκούω ότι ζητούν από παντού άνδρας δια τον στρατόν. Θέλω λοιπόν να υπάγω εις το Τίλοιττ και να καταταθώ εις το Θου εϋζωνικόν. Αυτό ήλθα να σας πώ.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

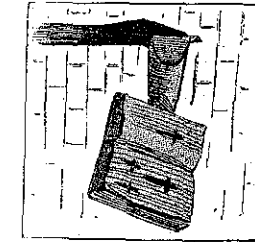
Δένδρον - φειδι.

Ο κ. Χάλλβαρντ, Άγγλος γεωπόνος, έτοποθέτησε μετάλλινον δικτυωτόν πλέγμα περίξ νεαρού δένδρου, δια να προφυλάξη

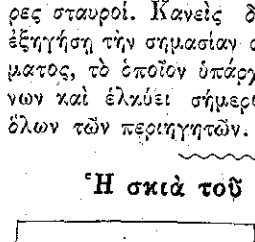
τον φλοιόν του από τα κουνέλια. Το δένδρον έμεγάλωσεν, άλλ' ο γεωπόνος εξέλασε να βγάλη το δικτυον, το όποιον περιετύλιξε σφικτά τον κορμόν, και, όταν έσπασεν έπιτέλους από την πίεσιν του, έφάνη επί του φλοιού το άποτύπωμά του, βαθύ και διαρκές, δίδον εις το δένδρον εκείνο την όψιν ένός φειδιού τεραστίου!

Περίεργον έμβλημα.

Εις το Μαλιλτόρπ της Άγγλίας, υπάρχει επί της προσέψεως ένός πανδοχείου έν περιεργότατον έμβλημα. Εινε βραχιών ξύλινος, κρατών ανοικτήν μίαν βιβλον, επί της οποίας υπάρχουν χαραγμένοι τέσσαρες σταυροί. Κανείς δεν ήμπόρεσε να εξηγήση την σημασίαν αυτού του έμβληματος, το όποιον υπάρχει εκεί πρό αίωνων και έλκύει σήμερα την προσοχήν όλων των περιηγητών.

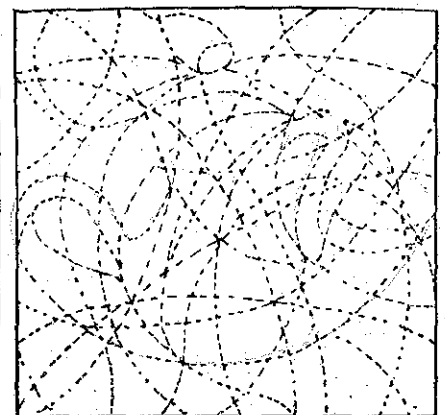
Η σκιά του δοχείου.

Το ύάλινον αυτό δοχείον εινε κατασκευασμένον ούτω πως, ώστε το βράδυ, όταν εις το δωμάτιον εινε αναμμένη λάμπα, να ρίπτη επί του τοίχου

σκιάν, έχουσαν μορφήν ανθρώπου. Τα μικρά παιδάκια της οικογενείας διασκεδάζουν με αυτήν την σκιάν, και όταν έμφανίζεται, λέγουν περιχαρή: «Νά, ήλθε κι' ο παπούς!» Δια τα πολυ μικρά όμως, εινε μάλλον ο Μπαμπούλας...

Παίγνιον.

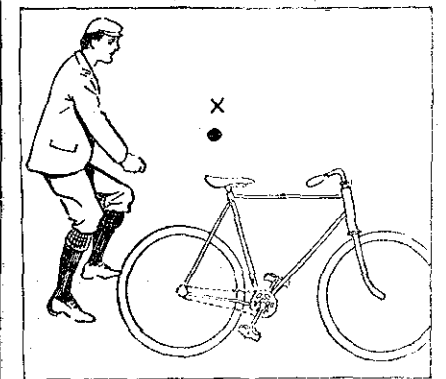

Εινε όμοιον με το δημοσιευθέν εις το 11ον φύλλον. Ο ζωγράφος ζωγράφισεν εδώ έν αντικείμενον οικιακής χρήσεως, (είδος τσαγιέρας) άλλα δια να μη φαίνεται—περίεργος άνθρωπος! — προσέθεσε και πολλας άλλας γραμμάς περιττάς. Ζητείται να σβυσθούν αι περιτται αύται γραμμαί, ή καλλίτερα να μαυρισθούν αι αναγκαίαι, ώστε να φανή καθαρά το αντικείμενον.

Άλλοις : Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, έμπορεί να στείλ ην λύσιν του ένω Παίγνιου εις το γραφείον μας (38, όδός Εϋριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θάποτελεσθή από τα δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθέντα με τον έν έτος, τους δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Εάν κληρωθή συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθ).

Όπτικόν παίγνιον.

(Έστάλη υπό Μαρίας Ι. Χαϊδοπούλου).

Με τον ίδιον τρόπον που έπήρε το χάπι του ο καλόγηρος του 23ου φύλλου, θάναθη εις το ποδήλατόν του και ο σημερινός ποδηλάτης. Πρέπει δηλαδή να κρατήσετε εμπρός σας την εικόνα ώστε το μαυρον σημάδι νάντικρούξη την μύτην σας. Κυττάξετε το άτενός και συγχρόνως πλησιάζετε σιγά σιγά την εικόνα εις τα μάτια σας. Θα ίδητε τον ποδηλάτην να προχωρή και να καθβαλικύη το ποδήλατον.

Λύσις του Παίγνιου του 23 φυλλαδίου.

		7		
	3	8	16	
5	11	10	6	4
	13	9	5	
		2		

Εις τον σταυρόν καθέτως και όριζοντίως, έχομεν άθροισμα 36. Εις όλας δε τας στήλας του τετραγώνου, καθέτως και όριζοντίως, έχομεν άθροισμα 27.

